

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu w Wydziale II Karnym,

w składzie :

Przewodniczący : **SSR Antonina Surma**

Protokolant : Magdalena Górską

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2014 roku we Wrocławiu

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia Śródmieścia:

Ireneusza Zielińskiego

sprawy karnej z oskarżenia publicznego :

T. W. (1)

ur. (...) we W.

syna Z. i S. z domu W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

I. w dniu 26 stycznia 2013 roku we W. uderzył pięścią w nos A. Ż. (1) czym spowodował obrażenia jego ciała w postaci złamania kości nosa bez istotnego przemieszczenia odłamów, przesunięcia nosa zewnętrznego w stronę lewą, obrzęk grzbietu nosa w lekkim obrzęku bez cech krwiaka, niewielkiego obrzęku śluzówki naruszające czynności narządów jego ciała na czas poniżej siedmiu dni

- tj. przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.

II. w dniu 27 stycznia 2013 roku we W. w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji post. P. P. (1), sierż. sztab. R. T. (1), post. K. B. (1) do odstąpienia od wykonywania prawnej czynności służbowej zatrzymania jego osoby groził im fałszywym oskarżeniem o pobicie, kradzież i uszkodzenie mienia na jego szkodę

- tj. przestępstwo z art. 224 § 2 k.k.

III. w dniu 27 stycznia 2013 roku we W. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji post. P. P. (1), sierż. sztab. R. T. (1), post. K. B. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

- tj. przestępstwo z art. 226 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **T. W. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **T. W. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 224 § 2 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. uznaje oskarżonego **T. W. (1)** za winnego zarzuconego jemu czynu, opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 226 § 1 k.k. i za to, na podstawie tego przepisu, wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu w pkt I do III części dyspozytywnej wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie wymierzonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;

VI. na podstawie art. 415 § 3 k.p.k. powództwo cywilne pozostawia bez rozpoznania;

VII. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego nawiązkę w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

VIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres jego zatrzymania w sprawie w dniach od 27 do 28 stycznia 2013 roku;

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, w tym od opłaty;

X. na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. R. kwotę 826,56 złotych z VAT tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Sygn. akt II K 546/13

UZASADNIENIE

W toku postępowania w sprawie ustalono następujący stan faktyczny:

Dnia 26 stycznia 2013r. A. Ż. (1) wraz ze znajomymi przebywał w barze (...) na ul. (...) we W., gdzie świętowali urodziny jego żony A. Ż. (2).

(Dowód: zeznania świadka A. Ż. – k. 10, 170, zeznania świadka P. P.

– k. 21, 189, zeznania świadka A. J. – Ż. – k. 171 – 172).

Kiedy A. Ż. postanowił skorzystać z toalety, zauważył tam nieznanego mu T. W. (1), który zaczął coś do niego mówić. Kiedy mężczyzna zauważył, że A. Ż. (1) go ignoruje, mężczyzna stał się agresywny i zaczął wyzywać jego i jego żonę. Następnie uderzył A. Ż. w klatkę piersiową. Wówczas A. Ż. zawołał kolegę, lecz jednocześnie zaczął opuszczać toaletę. Wówczas, przed schodami w korytarzu, T. W. uderzył A. Ż. pięścią w nos.

(Dowód: zeznania świadka A. Ż. – k. 10, 170 - 171, wyjaśnienia oskarżo-

nego – k. 32, 137, 168, 173, zeznania świadka A. J. – Ż. –

k. 171 – 172).

Na skutek uderzenia A. Ź. doznał złamania kości nosa bez istotnego przemieszczenia odłamów, przesunięcia nosa zewnętrznego w stronę lewą, obrzęku grzbietu nosa w lekkim obrzęku bez cech krwiaka i niewielkiego obrzęku śluzówki. obrażenia te naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej siedmiu dni.

(Dowód: opinia sądowo – lekarska – k. 51 – 52, zeznania świadka P. P. – k. 189

dokumentacja medyczna – k. 12 – 15).

A. Ź. (1) o zajściu poinformował Policję. Na miejsce przybyli post. P. P. (1), sierż. sztab. R. T. (1) i post. K. B. (1). Zgłaszający poinformował Policjantów o przebiegu zajścia. Jako sprawcę A. Ź. (1) wskazał na siedzącego przy barze mężczyznę, którym po wylegitymowaniu okazał się T. W. (1).

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 168, 173- 174, zeznania świadka R. T.

– k. 17, 172, zeznania świadka P. P. – k. 21, 189 - 190, zeznania

świadka K. B. – k. 59, 137 – 138).

T. W. (1) został zatrzymany i przewieziony do KP W. celem dalszych czynności. Z uwagi na woń alkoholu, zamierzano go poddać badaniu na jego zawartość w wydychanym powietrzu, lecz odmówił.

Podczas sporządzania dokumentacji, T. W. (1) zaczął sporządzających dokumentację wyzywać słowami: „jebane psy”, „głupki” i „prymitywy”. Zażądał też zwolnienia go i zapowiadał, że na skutek posiadanych przez niego znajomości, dokonujący czynności funkcjonariusze zostaną zwolnieni. Mówił też, że oskarży ich o pobicie.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 168, 173 - 174, zeznania świadka R. T.-

ka – k. 17, 172 -173, zeznania świadka P. P. – k. 21, 189 - 190, zezna-

nia świadka K. B. – k. 59, 137 – 138).

W pewnym momencie T. W. (1) zdjął z ręki zegarek i uderzył nim o podłogę, tłukąc szkiełko. Stwierdził, że funkcjonariusze mu go uszkodzili, a nadto, że zabrali mu łańcuszek i bransoletkę i o to także ich oskarży.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 168, 173 - 174, zeznania świadka R. T.-

ka – k. 17, 172 - 173, zeznania świadka P. P. – k. 21, 189 - 190, zezna-

nia świadka K. B. – k. 59, 137 – 138).

Po sporządzeniu dokumentacji T. W. (1) został przewieziony do (...).

(Dowód: zeznania świadka R. T. – k. 17, 172, zeznania świadek P. P. –

k. 21, 189, zeznania świadka K. B. – k. 59, 137 – 138).

Oskarżony T. W. (1) to czterdziestodwuletni bezdzietny mężczyzna stanu wolnego.

T. W. (1) jest z zawodu blacharzem samochodowym, a obecnie pracuje jako pracownik administracyjny.

Zgodnie z jego własnym oświadczeniem, oskarżony nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Był, natomiast wielokrotnie karany sądownie – głównie za przestępstwa przeciwko mieniu ale też przeciwko działalności instytucji państwowych oraz bezpieczeństwu w komunikacji. Wymierzano mu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, które w wielu przypadkach zostały zarządzone do wykonania.

(Dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 30 – 31, wywiad kurator – k. 141 – 142, K.

– k. 42 – 43).

Oskarżony w toku postępowania prezentował niespójną postawę. Podczas pierwszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym przyznał się jedynie do pierwszego z zarzucanych mu czynów. Następnie wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze, uznając, że w chwili zdarzenia był nietrzeźwy i nie pamięta zdarzenia. Przed Sądem, natomiast, nie przyznał się do popełnienia żadnego z czynów, o których popełnienie został oskarżony. Składał też wyjaśnienia.

Dokonując powyższych ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd – co do pierwszego z zarzucanych oskarżonemu czynów - oparł się na szczerych i wyczerpujących relacjach pokrzywdzonego A. Ż. (1) (k. 10, 170 – 171). Przyznał on, że dnia 26 stycznia 2013r. przebywał wraz ze znajomymi i żoną w barze (...), gdzie spożywał alkohol. Jak wskazał, oskarżony zaczął go zaczepiać w toalecie, a kiedy nie odpowiadał na jego słowne zaczepki i poinformował, iż nie będzie z nim rozmawiać, oskarżony zaczął go wyzywać i uderzył w klatkę piersiową. Wówczas – jak wskazał pokrzywdzony, poczuł się zagrożony i zawołał na pomoc kolegę. Nie wiedział, jednak czy kolega widział to zdarzenie, a w szczególności, czy zdążył dojść w okolice toalety, kiedy został uderzony przez oskarżonego pięścią w nos.

Powyższe potwierdziła żona pokrzywdzonego – A. Ż. (2) (k. 171 – 172), która była wówczas obecna w lokalu, jednak przebieg zajścia знаła jedynie z relacji męża, który opowiedział, że oskarżony zaczął go zaczepiać, a następnie uderzył go w klatkę piersiową. Kiedy, natomiast, zawołał kolegę na pomoc, został uderzony w nos. – Takie relacje dodatkowo uwiarygodniają zeznania A. Ż., który żonie przedstawiał obraz sytuacji analogiczny do tego, jaki opisał przed Sędem.

W toku postępowania w sprawie, Sąd dał także wiarę wzajemnie spójnym i konsekwentnym relacjom interweniujących w sprawie funkcjonariuszy Policji: P. P. (k. 21, 189 – 190), K. B. (k. 59, 137 – 138) i R. T. (k. 17, 172 – 173), którzy zgodnie podali, że na komisariacie policji W. podczas sporządzania dokumentacji dotyczącej interwencji zawiadomienia A. Ż. (1), T. W. (1) odmówił poddania się badaniu alkomatem i zażądał zwolnienia go, twierdząc, iż jeśli tego nie zrobią, interweniujących i sporządzających dokumentację oskarży o pobicie, kradzież biżuterii, a nadto o zniszczenie mienia w postaci zegarka, który na oczach funkcjonariuszy rzucił o podłogę uszkadzając jednocześnie szkiełko. Funkcjonariusze zgodnie podali, że zatrzymany mówił, że są „głupkami”, „prymitywami” i „jebanymi psami”.

Sąd częściowo wykorzystał także wyjaśnienia oskarżonego, w oparciu o które – w zakresie niesprzecznym z uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami świadków, czynił ustalenia stanu faktycznego. Sąd dał T. W. (1), bowiem, wiarę w zakresie, w jakim przyznał się on do dokonania wszystkich trzech zarzucanych mu czynów (k. 168), na co wskazują także uznane przez Sąd za wiarygodne zeznania A. Ż., R. T., P. P. i K. B.. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że nie zasługują na uwzględnienie jego wyjaśnienia złożone podczas rozprawy głównej, (k. 173), kiedy to wyjaśnił, iż protokół przesłuchania z dnia 28 stycznia 2013r. nie odzwierciedlał prawdziwego przebiegu czynności jego przesłuchania, a wpisanie do protokołu uzgodnień co do kary nastąpiło z wyłącznej inicjatywy prokuratora. - Zauważyć, jednak, należy, iż oskarżony własnoręcznie podpisał się po tym protokołem. Zamieścił też adnotację „protokół czytałem, zgadza się z moimi wyjaśnieniami”. – Takie opisanie, zaś podpisywanych treści wskazuje jednoznacznie na zaznajomienie się z jego treścią i pełną jej akceptację. Podawana natomiast, przez oskarżonego ostatnia wersja, kiedy nie przyznawał się do żadnego z zarzucanych mu czynów i nie potrafił wyjaśnić dlaczego wcześniej wypowiadał się odmiennie – w szczególności co do pierwszego z zarzucanych mu czynów - nie znajduje potwierdzenia w żadnym zgromadzonym materiale dowodowym. Nie zasługują na uwzględnienie także wyjaśnienia oskarżonego (k. 188 – 185) w zakresie, w jakim oskarżał o zniszczenie mienia w postaci zegarka funkcjonariuszy Policji co mogłoby być podstawą do kwestionowania wiarygodności ich relacji, gdyż, T. W. nigdzie tego faktu nie zgłaszał, co argumentował tym, że „nie miałyby to sensu”.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie, Sąd wykorzystał natomiast, sporządzoną przez uprawnione podmioty, a zatem wiarygodną dla Sądu, dokumentację medyczną A. Ż. (k. 12 – 15). W oparciu o nią oraz wskazania

wiedzy fachowej wydano jednoznaczną i rzeczową opinię sądowo – lekarską (k. 51 – 52), z której wynika charakter i rodzaj odniesionych przez A. Ż. obrażeń, co przyczyniło się do dokonania ustaleń stanu faktycznego w sprawie.

W toku postępowania Sąd posłużył się również wywiadem kuratora o oskarżonym, umożliwiającym weryfikację podawanego przez oskarżonego stanu rodzinnego i majątkowego (k. 141 – 142) oraz kartą karną (k. 42-43), wskazującą na uprzednią karalność T. W. (1).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał T. W. (1) za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2013 roku we W. uderzył pięścią w nos A. Ż. (1) czym spowodował obrażenia jego ciała w postaci złamania kości nosa bez istotnego przemieszczenia odłamów, przesunięcia nosa zewnętrznego w stronę lewą, obrzęk grzbietu nosa w lekkim obrzęku bez cech krwiaka, niewielkiego obrzęku śluzówki naruszające czynności narządów jego ciała na czas poniżej siedmiu dni.

Jak, bowiem, wynika z uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznań A. Ż. (4), T. W. (1) zaatakował go w restauracji (...) przy ul. (...) we W., uderzył go pięścią w nos powodując obrażenia, które stwierdzone zostały na podstawie dokumentacji medycznej oraz opinii sądowo – lekarskiej.

W związku z tym, T. W. (1) uznano za winnego czynu z art. 157 § 2 k.k.

Nadto, oskarżonego uznano również za winnego tego, że w dniu 27 stycznia 2013 roku we W. w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji post. P. P. (1), sierż. sztab. R. T. (1), post. K. B. (1) do odstąpienia od wykonywania prawnej czynności służbowej zatrzymania jego osoby groził im fałszywym oskarżeniem o pobicie, kradzież i uszkodzenie mienia na jego szkodę.

Relacje funkcjonariuszy Policji: R. T. (1), P. P. (1) i K. B. (1) wskazują, bowiem, na to, iż T. W. (1) podczas sporządzania dokumentacji po dokonaniu jego zatrzymania, co miało miejsce na skutek zawiadomienia A. Ż., stosował wobec funkcjonariuszy groźbę bezprawną w celu skłonienia ich do wypuszczenia go: zapowiadał, iż jeśli policjanci nie wypuszczą go na wolność, oskarży ich o zniszczenie mienia w postaci zegarka, który wcześniej sam celowo uszkodził, jak też o to, iż został przez nich pobity oraz okradziony.

Oskarżonego uznano, zatem, za winnego czynu z art. 224 § 2 k.k.

T. W. (1) uznano także za winnego tego, że w dniu 27 stycznia 2013 roku we W. znieważył słowami powszechnie uznanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji post. P. P. (1), sierż. sztab. R. T. (1), post. K. B. (1) podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

Ponownie, bowiem, oparto się na zeznaniach pokrzywdzonych, którzy konsekwentnie wskazywali, że oskarżony podczas dokonywania z nim czynności na Komisariacie Policji W. zwracał się do funkcjonariuszy słowami „jebane psy”, „głupki” i „prymitywy”. Wypowiadanie tych słów odbywało się – jak wynika z relacji R. T. (1), P. P. (1) i K. B. (1) – podczas i było reakcją na wykonywane przez funkcjonariuszy obowiązki służbowe, które podejmowali wobec osoby oskarżonego.

W związku z tym, oskarżonego uznano za winnego czynu z art. 226 § 1 k.k.

Mając powyższe na względzie, Sąd – za pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, która uznał za współmierną do winy T. W. i społecznej szkodliwości popełnionego czynu. Społeczna szkodliwość czynu oskarżonego zdefiniowana została przez przedmiot ochrony, którym w niniejszej sytuacji jest zdrowie, rozmiary wyrządzonej szkody – tu obrażenia naruszające czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej siedmiu dni, oraz okoliczności przedmiotowego czynu. – Tu zaś, Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony, który wcześniej spożywał alkohol, w sposób agresywny zaczepiał pokrzywdzonego, który zachowywał się spokojnie. Rozważono również uprzednią wielokrotną karalność T. W..

Wzięto również pod uwagę względy prewencji indywidualnej i ogólnej, uznając, że tak wymierzona sankcja przyczyni się do tego, by skłonić oskarżonego do przemyśleń, które w konsekwencji doprowadzą do zmiany jego postawy

względem obowiązującego porządku prawnego oraz, że przyczyni się do poszanowania prawa wśród osób z otoczenia oskarżonego.

Za drugi z przypisanych oskarżonemu czynów wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. – Ponownie stwierdzono, że będzie ona współmierna do stopnia jego winy oraz stopnia społecznej szkodliwości tego czynu. Tym razem jednak zauważono, że T. W. (1) wykroczył przeciwko funkcjonowaniu organów państwowych. Zwrócono też uwagę na rodzaj gróźb wygłaszanych przez T. W. oraz okoliczności, w jakich zachowanie oskarżonego miało miejsce. – Także i tym razem, Sąd miał na względzie, iż T. W. był uprzednio karany sędownie – także za czyn z art. 224 § 2 k.k.

Ponownie, rozważono również względy indywidualno- i ogólnoprewencyjne.

Za kolejny czyn – z art. 226 § 1 k.k. wymierzono T. W. (1) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. – Także i ją uznano, bowiem, za adekwatną do winy i społecznej szkodliwości trzeciego z przypisanych oskarżonemu czynów. Tym razem, jednak zauważono, iż oskarżony działał przeciwko dobru prawnemu rozumianemu jako osoby funkcjonariuszy publicznych oraz możliwościom swobodnego, wolnego od zakłóceń wykonywania nałożonych na nich obowiązków. Zwrócono uwagę na okoliczność, iż T. W. był nietrzeźwy, oraz rozważono rodzaj znieważających słów wypowiedzianych przez niego. Ponownie, rozważono uprzednią karalność oskarżonego – w tym, za przestępstwo przeciwko działalności instytucji państwowych.

Ponownie też rozważono zapobiegawcze i wychowawcze cele kary.

Zauważając, jednak, iż oskarżony wyżej opisanych czynów dopuścił się zanim zapadł pierwszy wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, a wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, T. W. wymierzono karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd rozważył, bowiem, związek pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, w szczególności łączność przedmiotowo – podmiotową czynów, za które orzeczono kary jednostkowe, podlegające łączeniu. Wzięto, zatem, pod uwagę podobieństwo motywacji, naruszonych dóbr prawnych, czy bliskość czasową rozważanych czynów. – Im bliższy jest ten związek, tym bardziej przy wymiarze kary łącznej dążyć należy do absorpcji kar jednostkowych (tak też wyr. S.A. w Krakowie z dnia 7.03.1991, II Akc 15/91, KZS 1991/3/12, wyr. S.A. w Krakowie z dnia 2.07.1992r., II Akc 117/92, KZS 1992/3-9/50, Wyrok S.A. w Warszawie z dnia 30.03.2005 r., II AKa 106/2005, LexPolonica nr 379481). - Zwrócić też trzeba uwagę tożsamość pokrzywdzonych.

W niniejszej sprawie, zauważono zatem, iż mimo bliskości czasowej poszczególnych czynów, dwa z nich popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych, a oskarżony wykraczał przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym.

Ponownie, rozważono również współmierność kary łącznej do winy oskarżonego i społecznej szkodliwości każdego z popełnionych przez niego przestępstw. Zwrócono też uwagę na względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Wyrażono, zatem, przekonanie, że tak wymierzona kara łączna przyczyni się do tego, by oskarżony nie powrócił do przestępstwa i wywrze w społeczeństwie przekonanie o surowej i nieuchronnej karze za popełnianie przestępstw.

Mając, jednak, na względzie, że – jak wynika z wywiadu kuratora, oskarżony cieszy się w miejscu zamieszkania pozytywną opinią, wykonanie wymierzonej kary łącznej warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby.

W związku zaś z faktem, iż ujawniony w toku rozprawy materiał dowodowy nie wystarczał do rozstrzygnięcia kwestii związanych z powództwem cywilnym, a uzupełnienie postępowania w tym zakresie, zdaniem Sądu spowodowałoby przewlekłość postępowania, wniesione przez oskarżyciela na rzecz pokrzywdzonego powództwo cywilne pozostawiono bez rozpoznania.

Przeprowadzone postępowanie, jednak, w szczególności zeznania pokrzywdzonego A. Ż. i dołączona do akt dokumentacja medyczna wskazująca na spowodowane dolegliwości, pozwoliła na ustalenie negatywnych konsekwencji zdarzenia, jakie miało miejsce 26 stycznia 2013r., a jakie spowodował T. W.. W związku z tym, kwotę 500 zł uznano za adekwatną do cierpień pokrzywdzonego i przyznano ją A. Ż. od T. W., tytułem nawiązki.

Mając na względzie, że oskarżony był w sprawie zatrzymany, okres ten Sąd zaliczył mu na poczet orzeczonej kary łącznej.

W związku, zaś ze skomplikowaną sytuacją majątkową oskarżonego, Sąd zwolnił go od kosztów sądowych w sprawie.

Mając, natomiast, na względzie, iż w toku postępowania oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, który wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów nieopłaconej obrony, na rzecz adw. T. R. zasądzono kwotę 826,56 zł (z VAT), której wysokość ustalono w oparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.